

med Landarbejdere (paa at drive Jord i Fællesskab og derved undgaa det store Slid, som vore Husmænd nu maa underkaste sig. Jeg synes, det vil være overmaade fornuftigt at gøre saadanne Forsøg, men at det paa den anden Side er overmaade farligt, at Forsøgene overlades til private. Jeg mener, at saadanne Forsøg, hvor Landarbejdere indkøbe de gode Maskiner, som hver enkelt Husmand ikke kan anskaffe sig, og drive Jorden i Fællesskab, burde gøres under Statens Kontrol, og at den højtærede Justitsminister maaske i Forbindelse med den højtærede Landbrugsminister her burde se en Opgave: et landøkonomisk Forsøg, der burde gøres. Det vilde da være fuldt forsvareligt, om den højtærede Justitsminister tilvejebragte en Lov, hvorefter der blev stillet Jord fra det Classenske Fideikommis til Raadighed for et saadant Forsøg. Alle ere sikkert enige om, at hvis man kunde afskaffe en hel Del af det Slid, som Husmændene for Øjeblikket have, burde man gøre det. Jeg er ganske paa det rene med, at ikke alle ere enige om, at det kan lade sig gøre paa den Maade, jeg her har omtalt. Men der gøres et privat Forsøg, og saa siger jeg, at det vilde være bedre, om Staten gjorde saadanne Forsøg, thi hvis det virkelig var muligt, at vore Husmænd herefter kunde faa det samme Udbytte af deres Arbejde uden at slide sig krogede, var det vel værd at gøre Forsøget. Jeg mener for øvrigt, at Statens Opgave ikke her skulde være et enkelt Forsøg, men at man burde inddrage saa megen Jord fra det Classenske Fideikommis under Staten, at der kunde gøres flere Forsøg. Man kunde tage en større Jordlod paa f. Eks. 100 Tdr. Land og gøre Forsøg med den, tage en mindre Jordlod og lade en mindre Stab af Landarbejdere gøre Forsøg med den og foretage et tredje Forsøg saaledes, at Landarbejderne dreve hver sin Lod, men havde fælles Maskiner og Heste, kort sagt, gøre saadanne Forsøg for at faa konstateret, om det vedblivende skulde være nødvendigt, at Husmændene slede sig krogede for at faa det Udbytte af deres Arbejde, som de nu faa, eller om det ikke skulde være muligt at lempe disse Forhold noget, saa at Husmændene kunde faa samme Udbytte af deres Arbejde med mindre Slid.

Der er desuden en anden Side af Sagen. Det Classenske Fideikommis ejer Korselitze paa Falster. Hovedbygningen paa denne Gaard staar ledig. Ingen har Brug for den. Bestyrelsen har nok Lov

til at bo der, men der er ingen, der har Raad til at bebo den. Ingen har Raad til at montere den, hedder det. At den Hovedbygning staar ledig, synes jeg, er Synd og Skam. Jeg ved som gammel Sygekassemand, at er der noget, de danske Sygekasser trænge til, er det et Rekonvalescenthjem for dem, der have været indlagte paa Hospitalerne, særlig til Operation. Det er jo saaledes, at næsten alle Hospitalerne her i Landet ere overfyldte, og at næsten alle Patienter, der indlægges paa Hospitalerne, udskrives derfra, forinden de ere raske, og derfor i højeste Grad trænge til et Sted, hvor de kunne ligge i Rekonvalescenttiden. Denne Hovedbygning er efter min Mening som skabt til at modtage Sygekassemedlemmer, og Sygekasserne ville sikkert med Glæde give det Bidrag, som en Indlæggelse derfra nu koster paa Hospitalerne, for at faa deres Medlemmer anbragte paa et saadant Rekonvalescenthjem til Genvindelse af deres Helbred i Stedet for, at Rekonvalescenttiden skal tilbringes i Hjem under ofte meget daarlige hygiejniske Forhold. Jeg mener, at her var en Opgave for den højtærede Regering, her var en Anledning til at begynde med at inddrage Fideikommisjord, og jeg vil meget anbefale den højtærede Justitsminister, maaske i Forbindelse med den højtærede Landbrugsminister, at tage sig af denne Sag. De to høje Ministre have jo før vist, at de ved Samvirken kunne naa store Resultater.

Poul Christensen: Ogsaa jeg har nogle Bemærkninger at gøre, der væsentlig knytte sig til Enkeltheder i det foreliggende Finanslovsforslag. Jeg beklager, at den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet ikke er her i Salen, da en væsentlig Del af det, jeg har paa Hjerte, angaar det Budget, han administrerer. Jeg gør imidlertid Regning paa, at Ministeren læser Rigsdagstidenden, saa det undgaar vel ikke hans Opmærksomhed, hvad der bliver sagt her. Det første Punkt, jeg vil omtale, knytter sig til § 21, de særlige Fonds IV. Sorø Akademi. Her findes en Bevilling til Pension for fhv. Skovfoged Rolsted, der har gjort Tjeneste som Skovfoged paa Sorø Akademis Gods i 44 Aar. Jeg anerkender fuldt ud det rigtige heri, saa meget mere, som der i Fjor blev vedtaget en Lov, der fastsatte Pensionen for disse Embedsmænd. Men naar en saadan Embedsmand gik af, havde jeg ventet, at man havde foreslaaet, at han skulde nyde